

Sætninger. Per var nysgerrig efter at faa nærmere Forklaring, og de satte sig sammen hen i Træsofaen mellem Vinduerne. Efter at Jakobe her endnu engang havde kastet sig til hans Bryst og deres Munde havde søgt hinanden til et nyt stormfuldt Kys, gav hun sig endelig til at berette.

Hun talte sig hurtigt næsten rolig, holdt blot Pers Haand i sit Skød, mens hun fortalte, og trykkede den nu og da tæt til sit Hjerte. Ligesom i alle andre Forhold bevægede hun sig ogsaa i sine Kærlighedsytringer bestandig mellem Yderligheder: enten korrekt Selvbeherskelse eller den fuldeste Hengivelse. Kælenskabens Halvhed var hendes Natur fremmed.

»Hvorfor jeg ikke skrev det til dig, at jeg kom? . . . Men det kunde jeg ikke, min Ven! Jeg vidste jo indtil det sidste slet ikke, hvordan det skulde gaa. Jeg havde ganske vist længe haft Planen i mine Tanker; jeg følte, at jeg maatte herved, inden du rejste endnu længere bort fra mig; . . . jeg syntes, du var bleven helt borte for mig denne lange Vinter; du skrev jo saa lidt om dig selv; jeg vidste virkelig tilsidst ikke, hvad jeg skulde tro om dig, Per! . . . Saa sagde jeg det forleden til Fader og Moder, at jeg vilde tage ned og besøge Klara Hertz i Breslau; du veed, jeg har en Ungdomsveninde der. Det fandt de ganske naturligt, og jeg gjorde mig da rejsefærdig saa hurtigt, som det lod sig